

Arrest

nr. 163 157 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. JORDENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt

1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 10 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

S.(...), V.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag zijn geboorteakte en zijn rijbewijs voor. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid, gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 1° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide identiteitsdocumenten laat toe de nationaliteit van betrokkene vast te stellen. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 juni 2011 nr. 64 148. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42 583 van 29 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het nieuw artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor:

" § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden : 1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Eerste grief

Verwerende partij dient rekening te houden met al de bekende informatie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker diende een asielaanvraag in, dewelke per arrest van Uw Raad verworpen werd op 29 juni 2011.

Dit arrest bevestigde de beslissing van de CGVS die van oordeel was dat: "Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden" (stuk 3).

Dit werd door Uw Raad reeds beslist en dit arrest is bekleedt met het gezag van gewijsde.

Nu komen beweren dat de "nationaliteit" van verzoeker niet met zekerheid aangetoond wordt schendt het gezag van gewijsde van het arrest van 29 juni 2011. Verweerder schendt ook haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht nu ze geen rekening houdt met de gegevens die door haar bekend waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Tweede grief

Verzoeker veronderstelt dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat en vraagt Uw Raad eerbiedig om na te gaan in het gevoegde dossier of het wel mogelijk is dat een geboorteakte de nationaliteit van de betrokkene niet behoudt.

Indien dit document de nationaliteit wel behoudt, dan beging de autoriteit een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker zal ook tegen de terechtzitting de geboorteakte laten vertalen.

Derde grief

Verweerder schendt artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet door er geen correcte toepassing van te maken.

Paragraaf 2, derde lid bepaalt dat: "De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°".

Verzoeker legde een kopie van zijn geboorteakte en zijn rijbewijs voor.

Beide documenten werden uitgereikt door de Russische overheid en zijn niet opgesteld op basis van de verklaringen van de titularis. Het rijbewijs laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene.

Bijgevolg, wordt de identiteit voldoende aangetoond. Door dit niet in te zien, begaat verwerende partij tevens een manifeste appreciatiefout.

Krachtens de memorie van toelichting is een geboorteakte samengenomen met een ander document dat een fysieke band laat vaststellen voldoende om de identiteit aan te tonen (stuk 4).

Door te stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarde van de identificatie voldoet, schendt verweerder de in het middel bepaalde rechtsbepalingen."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr.

124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

De vereiste om de identiteit aan te tonen wordt opgelegd in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De identiteit dient luidens artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet als volgt te worden bewezen:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

2.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 7 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij als bijlagen een kopie van een Russisch document dat enkel cyrillicke tekens bevat (geboorteakte: ‘РОЖДЕНИИ’ = geboorte) en een kopie van een rijbewijs (‘permis de conduire’) werden gevoegd.

2.7. In zijn middel stelt verzoeker in een eerste ‘grief’ dat rekening diende te worden gehouden met de informatie die bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar het arrest van de Raad van 29 juni 2011 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofd werden geweigerd (cf. RvV 29 juni 2011, nr. 64 148) en waarbij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bevestigd. Deze laatste stelde dat verzoekers geboorteakte en zijn rijbewijs *“louter persoonsgegevens (bevatten) die hier niet in twijfel getrokken worden.”* Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt

dat hierdoor het gezag van gewijsde van voormeld arrest zou zijn geschonden. Het gezag van gewijsde van een arrest van de Raad geldt immers slechts tussen de partijen (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221 163). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris gebonden zou zijn door de inhoud van een arrest in een zaak die betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming waarbij hij geen partij was. In deze zaak had verzoeker een beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de voor hem negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De thans bestreden beslissing betreft een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Beide procedures verschillen gevoelig op het punt van het bewijs van de identiteit aangezien dit bewijs in het kader van een asielprocedure nergens wettelijk werd verankerd, terwijl dit in het kader van een medische regularisatieprocedure strikt wordt vastgelegd door artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet, waarbij een vrijstelling werd voorzien voor asielzoekers wier asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat hij in het kader van zijn medische regularisatieprocedure zijn identiteit heeft bewezen zoals voorgeschreven door artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet of dat hij van dit bewijs zou zijn vrijgesteld.

2.8. In zijn tweede 'grief' meent verzoeker dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker blijft echter in gebreke duidelijk uiteen te zetten waaruit deze beoordelingsfout zou blijken. Verzoeker lijkt te willen benadrukken dat de neergelegde geboorteakte zijn nationaliteit "*behoudt*" (sic), waarmee hij wellicht bedoelt dat zijn geboorteakte een bewijs van nationaliteit omvat. De Raad wijst er echter op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat dit document zou voldoen aan de vereisten van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet of dat op grond van dit stuk kan worden opgemaakt wat de actuele nationaliteit van betrokkene zou zijn. De Raad merkt op dat een geboorteakte desgevallend inlichtingen bevat over de plaats en het tijdstip van de geboorte en de afstamming van de boreling, maar bezwaarlijk als een bewijs van de (actuele) nationaliteit van de titularis kan worden aanzien.

2.9. In een derde 'grief' beweert verzoeker dat zijn rijbewijs en zijn geboorteakte tezamen de constitutieve elementen van zijn identiteit bevatten zoals bedoeld in artikel 9ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hoewel het rijbewijs mogelijk zou toelaten om een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene, blijft de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris overeind dat "*geen van beide (identiteits-)documenten (toe-)laat (...) de nationaliteit van betrokkene vast te stellen*". Op basis van die vaststelling diende de gemachtigde van de staatssecretaris te concluderen dat "*één van de constitutieve elementen van de identiteit*" ontbrak. De gemachtigde van de staatssecretaris diende de aanvraag dan ook onontvankelijk te verklaren.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel en er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 29 juni 2011 werd niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN